

Riječ nadbiskupa F. Kuharića
na blagdan sv. Cecilije

Godina XLI

Broj 4

STUDENI 1971

Sv. Cecilija je bila mudra djevica koju dolazak božanskog Zaručnika nije našao bez ulja; sa zapaljenom svjetiljkom vjere dočekala je veliki susret.

Čovjek u dubinama svoga bića mora živjeti sam svoj život i tu ga nitko ne može zamijeniti. Odgovor koji čovjek daje božjoj Riječi također je tako osoban i tako dubok u nama samima da nas nitko ne može u tome zamijeniti. Naš suživot s Bogom, naše predanje tom prijatelju, koji se neizmjereno snizuje da bi nas neizmjereno podigao, mora biti življen našom vlastitom strukturom. I ako to sami nemamo, drugi nam ne može dati: postajemo svjetiljka bez ulja koja ne daje svjetla. Mi sami moramo imati u sebi svu svoju spremnost da primimo Božju riječ i svim bićem moramo živjeti taj odgovor, imati u sebi zapaljenu svjetiljku vjere.

Sv. Cecilija, kršćanska djevica, zavjetovavši Bogu čitavo svoje biće kao dar, imala je uvijek u samoj sebi tu svjetlost vjere i to ulje vjere i položila je ispit cijenom mučeništva i Crkva je slavi, Crkva joj se raduje, Crkva je opet kao zapaljenu svjetiljku prigradom svakog njezinog godišnjeg blagdana stavlja pred oči nama, da bude primjer dostojne, duboke i jake vjere.

Primjer mučenika nas mora ne samo poticati nego i oduševiti da cijenimo tu veliku svjetlost koja se zove milost vjere: susret s Bogom u našem vlastitom srcu, Božji odlazak u naše vlastito biće, da bi se onda ta Njegova prisutnost — koja je prihvaćena od nas samih jer nas je Duh Sveti otvorio tom dolasku — odrazila i u našem svagdašnjem životu. Vjernost u vjeri: za nju se umire i daje se najviše svjedočanstvo ljubavi Bogu koji se ljubi i u kojeg se vjeruje.

Sv. Ceciliju, eto, slavimo kao zaštitnicu crkvene glazbe. Kao što je čovjek obdaren da govorom izražava svoju nutrinu, svoju misao, svoje unutarnje biće, isto je tako čovjek obdaren darom da svoje unutarnje biće očituje pjesmom, da pjeva, da izrazi ono što u sebi osjeća. Na području našeg religioznog života, našeg susreta s Bogom, suživota s Bogom, pjesma zauzima veliko mjesto. U sv. Pismu Staroga Zavjeta na toliko se mjesta spominju glazbala kojima su Izraelci pratili pjevanje svojih psalama u čast Bogu, kao izraz svoje vjere, svoga povjerenja, svoje nade, skrušenja, kao izraz svoje molitve i svoga predanja. Već Plinije Mlađi govori da se kršćani sastaju rano i da pjevaju pjesme Kristu kao Bogu. Tako je Crkva kao zajednica vjere izražavala svoju unutarnju radost, isto tako i svoju nutarnju tjeskobu izražavala je pjesmom i pjesmom je slavila Boga, pjesmom je molila Boga i pjesmom je izražavala svoje predanje. Crkvena glazba zauzima sigurno posebno mjesto u životu Crkve, u životu zajednice Božjeg

naroda. Stoga Crkva cijeni taj izraz, želi da on uvijek bude autentičan, da zaista ima sva ona svojstva koja treba imati jedan zaista duboki izraz čovjeka koji pjeva u prisutnosti Božjoj, koji pjeva u svom susretu s Bogom.

Sv. Misa u svojoj dubokoj stvarnosti nije samo susret braće, susret jedne obitelji, nego je susret zajednice s Bogom, sa živim Isusom Kristom i to je naš osobni susret. Mislim da za vjernika koji duboko vjeruje, nema radosnijeg trenutka nego što je taj susret s Bogom, kad Bog postaje izvor naše radosti. Stoga u sv. bogoslužju pjesma izlazi iz dubine čovjekova bića kao izraz unutarnje radosti, jer smo se našli zajedno i jer smo se susreli s Bogom koji nas ljubi, koji nas podiže i koji nas čisti. I ta religiozna pjesma, taj izraz radosti tako je potreban čovjeku koji dolazi iz svog svijeta, iz svojih briga, iz svojih tjeskoba na tu čistinu i u tu vedrinu gdje će naći svoga Boga koji ga ljubi, da ga On podigne, ohrabri i opet osposobi da se s većom vjernošću i većom dostojnošću opet vraća u svoj svakidašnji život.

Crkvena glazba svakako postavlja zahtjeve, ona mora biti dostojan izražaj, prvenstveno izražaj koji Boga časti; a sve što čovjek čini u odnosu prema Bogu u to ulaže punom iskrenošću i punom dostojnošću ono najljepše, ono najbolje, ono najizraženije što može dati. Zaista želimo da obnovljena liturgija, koja kao da je više mjesta dala riječi a manje pjesmi, u tim novim načinima dađe mjesta pjesmi koja će obogatiti dušu i koja će je nekako više otvoriti Božjoj prisutnosti.

Za vrijeme Sinode talijanska radio-televizija pripremila je veliki koncert. Izveden je oratorij »Il Natale« (Navještenje i Božić) od Perosija u velikoj dvorani u prisutnosti sv. Oca te ostalih učesnika sinode. Da je Perosi zaista želio da umjetničko stvaranje na području religiozne glazbe bude u službi molitve, uvjerali smo se slušajući njegov oratorij. Doživjeli smo kako ta glazba izvire iz srca koje moli. Naša pjesma u sv. bogoslužju mora dolaziti iz punine, iz unutarnjeg bogatstva, iz unutarnjeg raspoloženja molitve.

Ja ovdje pozdravljam glazbeni Institut koji na poseban način slavi sv. Ceciliju svoju zaštitnicu. Pozdravljam napore Instituta koji želi da zaista autentično unapređuje njegovanje crkvene glazbe i da se tu odgoje orguljaši i orguljašice koji će znati to donijeti u one zajednice među kojima će djelovati; te će zajednice oni odgojiti, raspoložiti — rekao bih — za iskrenu, duboku molitvenu pjesmu. Po toj molitvenoj pjesmi otvara se duša Božjem dolasku i biva oplemenjena i vraća se bolja, uvijek se vraća bolja iz radosne molitve.

Neka nam sv. Cecilija, uvijek kao zapaljenu svjetiljku puna vjere i ljubavi do kraja, isprosi raspoloženje iskrene i raspjevane molitve izraz naše ljubavi prema našem Bogu. Amen.